

flugtens Dæmpning, saa betvioler jeg dette; thi saavidt mig bekjendt, er den første Sandflugtslovgivning hos os fra 1794, og før Regjeringen tog dette Forhold i sin Haand, kan man nok tænke sig, at Sandflugtsdæmpningens Sag ikke har været ført med megen Energi. Efter hvad jeg har erfaret, ere de bevilgede Summer ingenfinde bleevne opbrugte til de ordinære Arbejder, og der er derfor al Grund til at tro, at de have været tilstrækkelige. Enhver veed jo, hvorledes Sandflugtskommissionen er sammensat. Den bestaar af et kommunalt Medlem, et Medlem af Amtsrædet og et Medlem udnævnt af Regjeringen, altsaa af Repræsentanter for de tre Autoriteter, der tilskyde Hovedparten af Udgifterne til Sandflugtens Dæmpning. Det er nærmest det kommunale Medlem, som maa paage de stedlige Interessers Lær, og da Udgifter ingenfinde ere bleevne nedtegede fra Regjeringens Side, har jeg den Overbevisning, at den nuværende Bevilling er tilstrækkelig.

Finansministeren: Der er blandt de Bemærkninger, som ere fremkomne i disse Dage, kun saa Ting, som vedkomme Finansministeriet, men der er ikke desto mindre nogle enkelte, som jeg skal tillade mig at dvæle noget ved. Det ærede Medlem, der først udtalte sig, (Bøffen), undrede sig nu for det Første over, at der ikke i Finansloven fandtes Noget, der angik Frederikskirken. Den kan selvfølgelig ikke være der, siden den er solgt i afvigte Aar, og hvad de fornødne Oplysninger i saa Henseende angaar, ville de jo være at afgive paa Statsregnskabet. — Fremdeles undrede det ærede Medlem sig over at finde 1,300,000 Kr. i Søteborgske Kreditforeningsobligationer i Reservecapitalen. Han mente endogsaa — for ikke at tale om den for Dvrigt elskverdige Antydning, han gjorde —, at derved var tilfaldet Hensynet til de danske Kreditforeningsobligationer. Jeg skal derfor tillade mig at oplyse, at den omtalte Post er kommen ind i Sølgen en Bytning med 4 pCt.s preussiske Obligationer, et Aktiv, som dette Thing jo ikke sjældent har henledet Opmærksomheden paa, ligesom heller ikke jeg har været uden Opmærksomhed for det Ønske, man meget jævnlig har fremsat her, nemlig at søge at faae Reservecapitalen besat med saadanne Midler, som maatte anses for at være let realizable, hvorfor man da heller ikke burde have for mange af den Slags Obligationer, for hvilke man nu har tilbyttet sig andre. Anledningen til, at den nævnte Post er kommen ind i Reservecapitalen, er den, at der tilbød sig en Byttehandel, hvorved de preussiske Obligationer bleve tagne til pari, og ikke blot er den Fordel, der var forbunden med de bortbyttede Obligationer, at disse efterhaanden indfries, derved opveiet, men Handelen gav Finanserne en ligefrem Fordel af 6,666 Rb. 4 Mk., hvorhos der er den yderligere Fordel derved, at de nye Obligationer give 5 pCt., medens de

preussiske kun gave 4, hvilket med andre Ord vil sige, at der hvert Aar indvindes i Rentet et Beløb af samme Størrelse som det, Handelen strag indbragte. Jeg tør derfor antage, at det vil erkjendes at være en forsvaerlig Ombytning, der har fundet Sted, og jeg ser ikke rettere end, at denne netop er en Smødekommen af Ønsker, der tidligere have været udtalte her i Thinget. — Det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lauher) klagede over, at han ikke havde set Guldmynter i den senere Tid, og indlød sig derefter paa forskellige Betragtninger over Guldmyntfodens Gjennemførelse herhjemme. Det forekommer mig, at han ligesom bebrejdede Regjeringen, at den havde været for længe om at gjennemføre den hele Foranstaltning og at den vedblev at beholde Guldmyntfod og Sølvmyntfod ved Siden af hinanden. Jeg tror nu, at det ærede Medlem tager feil i begge Henseender; jeg tror for det Første, at han har hentet sine Erfaringer andetsteds fra end herhjemme, og dernæst tror jeg, at han ser noget feil paa det hele Spørgsmaal. Jeg mener at turde sige, at der ikke findes noget Land, hvor Myntformen er gaaet for sig med den Kraft og Omfang, som netop her, hvorfor man da ogsaa har været saa heldig at undgaa mange af de Banstikigheder, som man nu kæmper med navnlig i Lydsland, og som man maaske heller ikke er ganske fri for i Sverige. Fra det Dieblit, Guldmynt er erklæret for at være lovligt Betalingsmiddel, er Spørgsmaalet om Guldmyntfoden og Sølvmyntfoden for saa vidt hævet, idet vi da kun have een Myntfod, nemlig den førstnævnte, og de tilbageværende Sølvpenge kan tjene midlertidig som Skillemynt under Hovedmynten, der som bekjendt er Guldmynt. Der er allerede for nogen Tid siden præget det Antal Guldmynter, som man anser for nødvendigt for den daglige Omfætning. Der er præget i Alt 18½ Million Rb. i Guld, og deraf er afgivet omtrent 3 Millioner til Norge, for dermed at indfri en betydelig Post af danske Sølvpenge, som fandtes i den norske Bank, og derved forhindre, at disse skulde komme herned og fordres indløste med Guld. Den Masse af Sølvpenge, der nu er tilfiede her i Landet, er slet ikke mere, end hvad der er absolut nødvendigt for den almindelige Omfætning, saalænge indtil det er muligt at erstatte det nuværende Sølv med ny Skillemynt, og der er i den Retning præsteret noget saa Betydeligt, at der er Udset til, at den hele Myntforandring vil være gennemført med Udgangen af 1876. Naar det ærede Medlem, som jeg desværre ikke ser i dette Dieblit, ikke har set Sølvpenge herhjemme, saa maa det væsentlig være en Tilfældighed, thi de findes; der er udgivet i det Mindste 3,500,000 Rb. i Guld. Desuden er der søget for at bringe dem ud i Besoltingen ved at fordele dem baade til Banken og til Amtstuerne, saaledes at det staar Enhver frit for at faae Guld, naar man i den Henseende henvender